

Tuần Báo Vô Vi

4 tháng 11 năm 2012

Số 106

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Qua những cơn khủng hoảng của thiên cơ, làm người phải sống cách nào ?
- 2) Những người tu Vô Vi cần thiền nhiều hay không ?
- 3) Người tu đọc kinh nhiều có ích lợi ích gì không ?
- 4) Muốn tìm hiểu một y sư có hạnh đức thì phải làm sao ?
- 5) Thế gian ai ai cũng ham vui và hạnh phúc, tại sao ?
- 6) Hôm nay Bé phải rời Hong Kong sang Manila, Bé nghĩ sao về thời tiết nóng nẩy ở bên kia ?
- 7) Bé đã bình an đến nơi, Bé có thấy những gì lạ không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 22 tháng 3 năm 1994 1) Hỏi : Qua những cơn khủng hoảng của thiên cơ, làm người phải sống cách nào ? Đáp : Thưa, qua cơn khủng hoảng của thiên cơ, làm người mới có cơ hội biết được sự liên hệ của con người đối với Trời Phật rất quan trọng. Kệ: Bình tâm chẳng có dám đòi mong Lo liệu tự tiến lại tự phòng Quý trọng thiên cơ mình thức giác Bền lâu tự thức chẳng cầu mong.	Ngày 23 tháng 3 năm 1994 2) Hỏi : Những người tu Vô Vi cần thiền nhiều hay không ? Đáp : Những người tu Vô Vi cần thiền nhiều thì mới dễ sớm thức tâm, ngược lại, người thiền ít nói nhiều thì chỉ có dẫn sai tâm thức, trí khó sáng, tâm khó minh. Đạo sẽ được học nơi cõi siêu giác do sự dày công thực hành của mỗi hành giả. Kệ: Vui trong tự thức tự an bài Khai sáng tâm linh tiến chẳng sai Điều luyện hằng ngày tâm tự giác An vui thanh nhẹ sáng hằng ngày.
Ngày 24 tháng 3 năm 1994 3) Hỏi : Người tu đọc kinh nhiều có ích lợi ích gì không ? Đáp : Thưa, người tu đọc thuộc lòng tất cả kinh kệ, lớn tiếng không có lợi ích gì cả; khẩu khai thần khí tán, không lợi ích bằng suy nghiệm từ chữ một, xét xem lời kinh kệ từ đâu đến? Có phải từ hành giả đạt thành bằng phương tiện thực hành thanh tịnh mà tự thức, rồi lưu lại lời hay ý đẹp gom góp thành kinh, chuyển ý cho người kế tiếp tự thức mà tu. Tu thì phải hành thì mới có, chứ không phải ê a mà thành được việc gì? Kệ: Tu tâm tự thức trí tâm hòa Trí tuệ khai minh tịnh thức ra Vượt khỏi tâm đòi mình trí đạo Cần khôn vũ trụ chẳng còn xa.	Ngày 25 tháng 3 năm 1994 4) Hỏi : Muốn tìm hiểu một y sư có hạnh đức thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, muốn hiểu rõ một y sư có hạnh đức thì phải nhìn vào linh khí hiện trên mặt của người, thì mới rõ được đức độ của chính họ. Nếu người không có linh khí, thì nói rất hay nhưng bốc thuốc không hay vì thiếu y đức. Kệ: Thuốc hay người trị không thông suốt Dẫn dắt đi đường không chuyển tiến Không thông lại nghệt gieo thêm bệnh Gieo nạn bệnh nhơn tạo nổi phiền.
Ngày 26 tháng 3 năm 1994 5) Hỏi : Thế gian ai ai cũng ham vui và hạnh phúc, tại sao ? Đáp : Thưa, nhơn loại mang xác phàm cấu trúc bởi căn bã của thanh quang, ai ai cũng thích sáng và vui, chung hợp hòa bình là hạnh phúc. Nhờ vậy cho nên loài người ham sống và sợ chết, tiếc uống mà không biết làm sao để đạt được mục đích, chạy theo nghịch cảnh mà tiến thân, không chịu thực hành một phương pháp cải tiến tâm linh hữu ích cho chính mình như Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp: Khử trừ lưu thanh, minh chánh, tự truy tầm tận gốc, tùy hoàn cảnh mà tiến, tùy khả năng mà trụ. Kệ: Tu tâm giải tiến giải mê mù Thế giới vui chung chẳng ngốc ngu Thanh tịnh do mình tâm tự thức Giải phân đời đạo tự mình tu	Ngày 27 tháng 3 năm 1994 6) Hỏi : Hôm nay Bé phải rời Hong Kong sang Manila, Bé nghĩ sao về thời tiết nóng nẩy ở bên kia ? Đáp : Thưa, thời tiết nóng lại được gần mặt trời hơn, Bé có cơ hội tận hưởng sự quang chiếu của mặt trời. Tất cả đều nằm trong nguyên lý độ tha tại trần, mỗi mỗi đều hữu ích và quý trọng cả. Kệ: Chung vui nguyên lý thật thà tiến Minh cảm an vui chẳng có phiền Sanh tử thực hành trong thức giác Tình thương vũ trụ vẫn gieo duyên.

Ngày 28 tháng 3 năm 1994

7) **Hỏi :** Bé đã bình an đến nơi, Bé có thấy những gì lạ không ?

Đáp : Thưa, Bé cảm nhận mọi người vui khi được gặp lại Bé. Xứ này dân đông, sự đòi hỏi hướng về vật chất càng ngày càng đông, nhu cầu điện nước gia tăng, hoạt động nhiều thì ô nhiễm nhiều hơn. Xứ này đại đa số tin tưởng nơi Chúa cũng được giúp đỡ một phần nào về sự khai hóa tâm linh.

Kệ:

Nhớ thương quý Chúa triển hành trình
Thức giấc tâm tu xét xét mình
Khai ngộ bền lâu tâm tự giác
Phân minh đời đạo rõ hành trình.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Mẫu Ái 12

Thế gian lập vị đặt ngôi
Thiên đàng tỉnh trí sang tòi như nhau
Huyền cơ tạo hóa nhiệm màu
Vì con Mẹ phải đổi đầu thiên cơ

“Thế gian lập vị đặt ngôi”: Chúng ta đem cái trần trước tánh phàm đạt được chút thì kiêu căng đủ thứ hết.

Còn cái phần hồn tiến lên Thiên Đàng rồi thì tỉnh trí thấy sang tòi như nhau. Sự bình đẳng của càn khôn vũ trụ mỗi người có một nhiệm vụ, có một phận sự sáng suốt trong chu trình tiến hóa. Chúng ta thấy rõ rồi xuất ngôn trần trước chúng ta thấy rồi, ham mê địa vị tại thế là loại trần trước đó thôi. Còn biết tu sửa để tiến đồng với mọi người thì mới thấy rõ là sự sáng suốt của Bề Trên không phân giai cấp nhưng mà hỗ trợ cho sự sáng suốt mãi mãi thôi.

Huyền cơ tạo hóa nhiệm màu
Vì con Mẹ phải đổi đầu thiên cơ

Sự bí mật của càn khôn tạo hóa người thế gian không hiểu nổi nhưng mà Bề Trên sự thanh nhẹ Mẹ tình thương phải hỗ trợ mà để chuyển tiếp dạy cho người ở thế gian cho các con của Người để hiểu việc này, việc kia, việc nọ thì Người phải cầu xin ơn Trên xóa bỏ tội trạng đó để cho các con Ngài được

tiến. Dù phong ba bão táp nguy hiểm gặp sự biến động nhưng mà Ngài cũng đến với các con của Ngài, cứu trong giờ phút lâm nguy, hỗ trợ. Cho nên người Mẹ hiền của chúng ta Quan Thế Âm Bồ Tát luôn luôn hỗ trợ chúng ta, giúp đỡ chúng ta trong cơn nguy biến, thật sự thương yêu, đau khổ mới có Ngài. Cho nên chúng ta hành thiện đây hành thiện trong khổ hạnh. Các bạn mỗi đêm dựng đầu dậy ngồi hành thiện nhờ sự cứu trợ của Bề Trên nhưng mà phải thực hành để đi lên Ngài mới giúp đỡ chúng ta.

Sự bê trễ của tâm linh yếu hèn đã tạo nên khung cảnh ô trược tại thế. Mẹ tình thương phải cảm động thực hiện lòng từ bi để cứu độ con Ngài, thấy không? Nhiều khi đêm năm canh, các bạn tu khuya rồi các bạn cảm động, tự khóc, rơi lệ, thấy mình bê trễ, thấy mình chậm trước các bạn thấy không? Buồn tủi mà rơi lệ. Đó, mà giờ phút đó là giờ có Ngài hỗ trợ, có Mẹ tình thương hỗ trợ chúng ta trong giờ phút điển của các bạn được cảm động bởi Bề Trên mới rơi lệ.

Dù trong thanh trược vẫn sai
Tiến hoài phải tiến tiến hoài không ngưng
Không nên bê trễ lừng khờ
Quyết tâm tự đạt thắm nhuần ngày đêm

“Dù trong thanh trước vẫn sai”: Hồi trước, chưa tu thì thấy trước, thấy động loạn nhưng mà ngày nay các bạn được thanh cũng chưa phải thanh. Đó, nó cũng vẫn còn sai. Các bạn cảm thấy thanh nhưng với Bề Trên chưa chứng minh là thanh thì chúng ta cũng giữ lễ lối luôn luôn tu sai để tôi học và để tôi tiến mới là phải đạo, thấy không? Đừng cho mình đúng.

“Tiền hoài phải tiến tiến hoài không ngưng”: Luôn luôn tiến mãi đi lên trong cuộc hành trình hành hương chúng ta phải đi tới mãi không thụt lùi, không bao giờ chịu thụt lùi. Không nên bê trễ lừng khừng nữa. Sự quyết tâm của chúng ta luôn luôn phải vun bồi, nếu không vun bồi là bê trễ. Các bạn tu tới ngày nay các bạn dòm lại những người chưa tu họ thế nào? Họ ở trong phần ngu động và bê trễ đó thôi bạn à. Họ tạo cảnh thanh tịnh không có thanh tịnh đó các bạn ơi. Họ thanh tịnh thì là họ động đó các bạn ơi. Có lúc họ rơi xuống thì không có ông Trời nào cứu họ được hết tội. Ôi! Tôi học cái thanh tịnh mà tôi còn giận hờn làm cái gì, thấy không? Khi thanh tịnh thì thấy sự dao động của tôi nó càng ngày càng sáng suốt, tôi phải tha thứ cởi mở, sáng suốt hành trì thì đâu còn sự giận hờn, đâu còn sự lừng khừng không giải quyết nổi. Đàng này chúng ta cực động nó phải thanh. Cho nên các bạn Soi Hồn đó là động mà trong động rồi các bạn thấy tịnh. Rồi nó làm việc đều hòa. Đúng, hòa hợp với sự chấn động của căn khôn vũ trụ thì bộ đầu các bạn thấy nhẹ. Các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển đúng mức cảm thấy ngũ tạng yên ổn và chưa đúng mức thì nó chưa yên ổn thì chỉ dùng lý thuyết làm sao hỗ trợ được. Đó, phải giải ra nó mới thanh nhẹ, nó mới hòa hợp thực hành đi đôi với lý thuyết nó mới đúng.

“Quyết tâm tự đạt thâm nhuận ngày đêm”: Ngày đêm chúng ta quyết tâm tự đạt không cần nhờ đỡ. Biết cái đường lối đó rõ ràng như vậy chúng ta phải hành trì nhiều hơn và dòm vào ta nhiều hơn, sửa ta nhiều hơn thì tự đạt thâm nhuận ngày đêm. Cho nó quen rồi thì ngày cũng như đêm nó chuyển chạy, mạch đốc cũng thông, mạch nhâm cũng thông thấy nó nhẹ nhàng dễ dãi, xuất ngôn cởi mở khai thông làm gì có sự giận hờn lớn giữa con người với con người. Đối đãi giữa con người với con người phải quý trọng lẫn nhau, thương yêu lẫn nhau trong sự xây dựng, kính nể lẫn nhau làm sao có sự giận hờn. Vì mình muốn thắng họ và muốn họ nghe mình, mình mới có sự giận hờn, đó sự tằm tối mà thôi.

Chơn lý không ngừng nhiên hậu mới đạt được sự sáng suốt. Tâm người muốn tiến hóa thì cũng phải liên tục học hỏi thì mới sớm đạt được sự thanh cao. Mà nếu chúng ta không chịu học hỏi, chúng ta cho cái pháp của chúng ta là hay, cái pháp tôi là đủ, cái pháp tôi là về thiên đàng thì chừng nào các bạn tiến, không chịu học hỏi vạn linh làm sao tiến bộ. Các bạn ngồi một đồng đó cũng như là ngồi đàng thối mà thôi. Còn chúng ta Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định chúng ta đang làm việc, mỗi đêm đang làm việc, đang xây dựng, đang khai thác đem tới sự sáng suốt vô cùng tận, làm mãi, làm hoài, làm không ngưng, làm không chán. Đó, mình mới thấy rõ nguyên năng của mọi sự việc.

Thế gian diễn tả sắc màu

Trí người giới hạn trước sau quy hình

Minh tâm giải lý chơn tình

Quy hồn quy vía tự mình sai lầm

Thế gian cái chỗ để diễn tả sắc màu cũng như chúng ta vô trong trường thì ông thầy giáo ông dạy này kia, kia họ diễn tả mọi sự việc đó để hiểu cái nguồn gốc của mọi sự việc. Mà trí người thì giới hạn, trí chúng ta giới hạn, nhiều người nghe: ờ, phải phải, phải phải nhưng mà chưa không được, hiểu không nổi. Đó, cho nên chúng ta học rồi, khi mà chúng ta hiểu được màu sắc rồi thì sự quy hình của mọi việc dễ thông cảm. Tại sao có cái này? Tại sao có cái kia? Tại sao có cái nọ? Đó, mà chúng ta không chịu học thì nó giới hạn làm sao nó hiểu được. Mà chúng ta học rồi chúng ta mới thấy rõ cái cảnh quy hình. Bây giờ, các bạn tu đây là đi tạo, đi tìm cái cảnh quy hình của vạn linh trong cơ tạng này. Cơ tạng là Soi Hồn, Pháp Luân trong cái Thiên Định nó mới trụ hóa rồi nó phóng sáng ra mới đi tiến giải được ra bên ngoài. Cái thân này còn ngoài một cái thân thể nữa, cơ hình nữa.

Minh tâm giải lý chơn tình

Quy hồn quy vía tự mình sai lầm.

“Minh tâm giải lý chơn tình”: Chúng ta hiểu rồi cái tâm chúng ta nằm ngay trung ương của căn khôn vũ trụ. Cái diễn chúng ta hòa cảm ngay trung tâm của căn khôn vũ trụ mới là chơn tâm. Lúc đó giải lý chơn tình. Thấy cái gì sự thật của mọi sự việc, trong sanh có diệt trong diệt có sanh thấy rõ ràng.

“Quy hồn quy vía tự mình sai lầm”: Trở về căn bản sáng suốt của chúng ta để hiểu những sự sai lầm của

chính mình. Hằng đêm các bạn tu để gì? Để tìm sự sai lầm chứ không phải tìm sự sung sướng đâu. Nhiều người tu để tìm cái sự sung sướng trong cái ảo ảnh tôi đi lên Trời, lên Phật rồi tôi sung sướng. Nhưng mà các bạn không tìm sự sai lầm làm sao các bạn tiến tới sự sung sướng. Sự sai lầm là gì? Là sự trở ngại. Sự sai lầm là sự chậm trễ rõ ràng. Và các bạn không tìm sự sai lầm làm sao các bạn được sống trên cảnh đời đời vô sắc giới ở Bên Trên. Chúng ta phải minh sự sai lầm chúng ta mới đẹp được mọi sự trở ngại.

Con người luôn luôn bắt phục với hoàn cảnh hiện tại, luôn luôn nằm trong chu trình cầu tiến tự giải đòi hỏi sự thối lỗi đương nhiên phải có. Là con người chưa có tu, chưa có sửa ở bên trong thì luôn luôn nó phải có sự đó.

Cho nên, Bề Trên luôn luôn tha thứ, phải dịu dàng, phải giúp đỡ cho nó có cơ hội tu tiến. Tạo ra nhiều cảnh ở thế gian để dịu dàng phần hồn từ thối lỗi này đến thối lỗi kia, từ thối lỗi kia đến thối lỗi nọ, mãi mãi còn hoài. Vì chu trình tiến hóa của nó, nó vì ngu muội nó mới thối lỗi. Cho nên, sự thối lỗi đó đương nhiên phải có để dẫn tiến nó. Chớ người tu chơn chánh luôn luôn chịu hỗ trợ và hóa giải những sự thối lỗi của con người ở thế gian chậm lụt mà hỗ trợ giúp đỡ cho nó. Cho nên, người tu thực tâm tu mới dày công và chuyển giải cho những người kế tiếp là vì vậy.

Trí tâm lẫn quần giày vò
Không hành bi trí khó mò đến nơi
Thương yêu chỉ có Cha Trời
Dùng tâm dùng chí dùng lời quang khai

Trí tâm lẫn quần thì nó giày vò, người thế gian nó vậy, chuyện này cũng thấy phải mà chuyện kia cũng thấy phải. Một vạn sự nó thấy cũng phải nhưng mà nó không chịu quy nguyên để trừ trừ và tự làm chủ lấy nó thì trí tâm nó lẫn quần nó giày vò lấy nó thôi. Không thực hành bi trí, không thực hiện cái từ bi và không khai minh cái trí diệu của nó khó mò đến nơi. Mọi sự việc thì đi tới chút rồi, vượt đi tới một bước thụt lui ba bước là vậy, bị kẹt, không chịu đi tới nữa. Cương quyết tin đường đó là chúng ta phải đi đến, nay không được là mai, mai không được là mốt, kiên trì để đi tới vì chúng ta xét cái thì giờ tu tịnh của chúng ta rất ít, không có nhiều, không có đủ mà để thực hiện chu trình tiến hóa. Cho nên chúng ta phải dày công tu nhiều hơn.

“Thương yêu chỉ có Cha Trời”: Thương yêu Bề Trên chỉ có Cha Trời. Đấng tạo hóa tạo nhiều cơ hội thương yêu giúp đỡ chúng ta từ giờ phút khắc.

“Dùng tâm dùng chí dùng lời quang khai”: Chúng ta phải dùng tâm bởi vì chúng ta phải lột trần lấy chúng ta giữ lấy cái tâm thanh điển mà để tiến. Dùng chí là không thay đổi dù cho phong ba bão táp, tan xương nát thịt tôi cũng chỉ giữ phần hồn để tiến hóa, để trở về với nguồn cội. Cha Trời mới có cái này, dùng tâm dùng chí dùng lời đem sự sáng suốt để quang khai cho mọi nơi mọi giới chỉ có Cha Trời mới có. Bây giờ chúng ta muốn trở về với nguồn cội chúng ta không dùng chí dùng lời làm sao chúng ta tiến tới được. Ít nhất chúng ta cũng được mấy chục phần trăm thì chúng ta đón nhận sự kêu gọi của Ngài. Cho nên, nhiều người còn tu đó ý lại, nói tôi có Cha Trời thì đầy đủ rồi, tôi nguyện danh Cha là tôi xong sự việc, không phải đâu. Niệm là để hiểu, niệm là để học, niệm là để giải, niệm để thấy rõ mình hơn và thực hiện bi trí dùng, không phải niệm để lười biếng, niệm để chậm trễ, niệm để đạt tới sự bê tha, không có cái vụ đó. Càng niệm chúng ta thấy càng phải làm việc nhiều hơn, phải sáng suốt nhiều hơn, phải dùng tiến nhiều hơn, bắt chấp mọi sự gian lao, dùng có than vãn, phải sửa mình. Tại sao tôi kêu các bạn không nên than vãn mà chấp nhận tu? Vì các bạn than vãn là các bạn dung dưỡng cho lục căn lục trần bành trướng hoành hành chủ nhơn ông thì chủ nhơn ông khó tu. Khi ý thức được rồi thì giữ đó làm nữa, bởi vì trong đó nó nhiều nơi, nhiều giới, nhiều tổ chức của nội tâm nội tạng nhiều gút mắc ở bên trong mà chỗ này chưa khai thông mà các bạn than vãn thì chỗ kia nó cũng đóng cửa nó cũng than vãn. Rồi nó làm cho các bạn chậm trễ càng ngày tu thấy càng trược, không mê, không tiến được. Phần thanh điển bộ đầu không tăng dùng không mở được. Tất cả mình cứ than vãn với Trời đất mà không chịu thực hiện như Trời đất đã và đang làm. Trời Phật đã làm những gì cho chúng ta bây giờ? Đánh thức tâm hồn, cảm động tâm hồn chúng ta. Rồi bây giờ chúng ta không chịu cảm động vạn linh trong cái tiểu vũ trụ này mà cứ làm cho vạn linh bấn loạn mãi. Tội của ai? Của chủ nhơn ông, làm sai trái không hay, tự gây cho mình chậm tiến mà không biết.

Cho nên, các bạn phải kiên trì thực hiện nghiêm chỉnh không còn sự bê trễ, than thở nữa. Cương quyết ngày giờ không già mà các bạn không chịu tu và không nghe đúng theo lời tôi dẫn tiến thì tự gây sự chậm trễ do chính bạn mà thôi. Bề Trên cũng

chẳng biết làm gì hơn. Cho nên chúng ta phải nghiêm chỉnh sửa mình để tiến. Có kích mới có tiên, có thương mới có hòa, có cảnh mới thấy lòng, có thông mới tự đạt, thấy không? Nó từ giai đoạn một. Cho nên, chúng ta phải thực hành từ giai đoạn một. Cho nên, tôi nói ngày nào tôi cũng niệm danh Cha mà sao không thấy Cha tới rước? Tại mình thực hành chưa đúng, chưa đủ thì giờ, chưa chín mùi. Cho nên, tu nhất kiếp ngộ nhất thời, phải cứ dày công làm liên tục như vậy nó sẽ đi tới. Sự không ngừng của càn khôn vũ trụ đương nhiên phải có và nhờ đó mới đưa tâm linh tiến tới sáng suốt, chấp nhận và tự hành trì để xây dựng cảnh đời đời trong tương lai. Cho nên, chúng ta phải chấp nhận tự hành trình, tự hành trì để xây dựng cảnh đời đời ở tương lai, phải chấp nhận. Nếu các bạn không chấp nhận làm sao các bạn tiến. Ôi! Tôi nghe ông này nửa đêm nửa hôm dậy mệt quá này kia kia nọ, thôi để hẹn bữa sau, cái hẹn là rất nhiều. Nếu tôi đòi nọ, đòi rất nhiều các bạn thử coi đêm nào các bạn hành cho đúng mức và hành thêm chút nữa coi có mệt không? Đâu có mệt! Tại vì cái lười biếng rồi các bạn thấy các bạn mệt, rồi cuộc không mệt. Đây là tôi nói cho những người đã tu, đã thực hành và đã có một phần âm thanh của điển quan vọng tới Bề Trên. Cho nên Bề Trên mới nhắc nhở cho những phần đó. Cầu nguyện nhiều quá rồi không chịu hành để đi tới. Cho nên Bề Trên kêu gọi hôm nay các bạn phải nghiêm chỉnh lên để thực hành, buông bỏ tất cả những sự ô trược vọng động và diu dắt đi tới sự sáng suốt nghiêm chỉnh thực hành đối với Thượng Đế, đối với đấng Cha lành đầy tình thương đưa hai tay đón các bạn, tới đi để hưởng, không nên bê trễ nữa, phải hết sức cố gắng kiên trì để tự đạt, mới thanh thản được. Các bạn muốn điều gì? Muốn có gia đình ấm cúng, tôi muốn có cha mẹ, tôi muốn có chồng con đều gần bên tôi. Nhưng mà gần để làm gì bạn? Cảnh đó đâu phải cảnh đời đời đâu. Còn bạn tự gắng tiến tới gần Thượng Đế mà sống chung với Thượng Đế thì các bạn là gì? Các bạn sẽ sống chung với cả càn khôn vũ trụ đại gia đình, không phải trong tiểu vũ trụ mờ ảo lừng khừng như các bạn tưởng đâu.

Cho nên, sự kêu gọi này để các bạn đi trở về cảnh đời đời và thực hiện sự thương yêu. Hào quang thương yêu của các bạn sẽ bộc phát vô cùng tận để cứu vãn linh đang đau khổ trong càn khôn vũ trụ này. Nhiệm vụ của các bạn đâu có còn ai nữa! Tại sao không làm? Còn bê trễ, còn thoái thác không chịu tiến, biện hộ những chuyện sai lầm đưa tình

cảm tạm bợ, không thực hiện tới nơi. Cho nên, các bạn phải cố gắng đạt tới thanh tịnh rồi các bạn mới thấy, mới thấy người tu hành phải khổ hạnh. Đây là tôi nhắc cho những người biết được một chút điển và muốn tiến vào điển lập thân trong điển, phải làm, phải hành, đứng hẳn về vị trí một vị bồ tát phải hành, phải cương quyết thực hiện bi trí dũng mới kịp thời, không nên bê trễ nữa. Các bạn có cơ hội rất tốt, học rất nhiều nhưng dòm kỹ lại coi sự thực hành thế nào? Bê trễ và chậm mà thôi. Sợ đói, sợ khổ, sợ đủ thứ nhưng mà không biết ông Trời đã làm cho mình cái gì? Chuyện đói khổ tầm thường của người tu không nghĩa lý gì, ô trược của thế gian không nghĩa lý gì. Sợ mất thanh điển mà thôi. Cho nên chúng ta vun bồi thanh điển để hưởng thanh điển, để ăn cơm thanh điển của Bề Trên, để hưởng thanh điển ngọc của Cha Trời ban. Khổ hạnh chừng nào các bạn thấy tươi sáng chừng nấy. Khổ hạnh chừng nào tâm tư của các bạn càng ngày càng sáng suốt, càng vui lên, thương yêu giúp đỡ xây dựng với một tinh cao thượng đầy hy sinh chứ không phải chỗ eo hẹp đâu như các bạn tưởng. Các bạn không có làm tiểu sự nếu các bạn cương quyết hành, biết được điển rồi thì phải nắm đó mà đi, kiên trì mà tiến, không nên vọng động nữa. Chuyện gì đến, đương nhiên Cha Trời sẽ chuyển cho các bạn. Nhưng mà các bạn chỉ cố gắng tu đi rồi đi đến. Ích gì cho tôi hàng tuần tôi cứ kêu các bạn tu, ích gì? Chắc tôi thấy cái gì đây tôi mới kêu các bạn chứ? Không lý tôi đưa các bạn đi chỗ chết sao? Tạo sự đau khổ cho các bạn sao? Nếu tạo đau khổ tôi đã tạo lâu rồi, đâu phải giờ phút này tạo sự đau khổ cho các bạn. Các bạn thấy từ ngày chưa biết tu và đến lúc tu rồi các bạn thấy sự hùng mạnh, sự dũng tiến, sự trưởng thành của tâm hồn các bạn có hay là không? Chính các bạn nhìn nhận tôi có sửa tánh trưởng thành đó, sự sáng suốt đó. Nhưng mà tôi thấy chưa đầy đủ thì tôi phải làm nữa, sẽ đầy đủ. Tôi phải thực hành nữa, tôi phải trở về vị trí của một vị Phật, trở về vị trí của một đấng Cha lành trong tiểu vũ trụ này thì mong có ngày hội ngộ. Còn nếu tôi không chịu làm, không chịu hành làm sao tôi có.

Cho nên người truyền pháp hình như van xin các bạn. Vì sao mới van xin các bạn tu? Vì thương yêu các bạn, vì người đã được sự nâng niu của Thượng Đế, Người không muốn người khác mất cơ hội đó mà thôi. Chớ không phải các bạn tu giúp ích cho người đâu. Tình thương đó quý giá, cảm động tâm hồn các bạn trong yêu thương tha thiết, phải cố

gắng vun bồi sự sáng suốt sẵn có của mình để đi lên. Chúng ta có cơ hội đóng kín đôi tai của chúng ta, nhắm cặp mắt trần thế, ngậm miệng thế gian để khôi phục những gì chúng ta đã mất, mất trên cõi thiên đàng. Các bạn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định để khôi phục mà thôi, kiên trì thực hành thế gian có mất cũng không sao. Nhưng mà thiên đàng các bạn còn thì các bạn ở trong cảnh đời đời bất diệt, cố gắng để đi tới. Chính tôi là người đi trước đã thực hiện điều này. Có hay là không có, các bạn cũng dòm thấy rồi. Được hay không được các bạn cũng đã nhận xét rồi. Quý mến và thương yêu hay là không thương yêu các bạn, các bạn cũng thấy rõ rồi. Tôi cũng có khi khóc với các bạn và có khi cười cùng các bạn, vui cùng các bạn, ôm ấp các bạn, không bỏ các bạn. Không làm điều eo hẹp nữa đâu, các bạn đừng nghĩ vấn đề eo hẹp, sai lầm. Mỗi mỗi các bạn thấy không làm điều eo hẹp đâu. Mỗi mỗi các bạn sẽ thực hành chuyện vĩ đại thanh tịnh để hòa hợp cứu sinh cho chính bạn trước nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác. Chu trình tiến hóa của chúng ta như thế đó.

Cho nên, các bạn sẽ tự diệt những sự mê chấp trần trước tại thế, giận hờn thiếu sáng suốt phải tự tiêu diệt nó, không vun bồi những tính chất chậm trễ đó nữa. Nhưng mà vun bồi những tính chất khoan thai sáng suốt để đạt tới nụ cười xứng đáng của Bê Trên đã giao phó cho chúng ta. Các bạn không có nụ cười vui tươi hòa hợp với thiên hạ thì các bạn muốn độ người rất khó khăn. Mà muốn thực hiện cái đó chỉ có điển mới sửa tướng các bạn, điển mới sửa tâm các bạn, điển mới đem thân các bạn tới niềm tin và an vui. Chớ còn lý thuyết trần trước không đem giúp các bạn được. Cho nên, các bạn thực hành điển rồi các bạn thấy. Chỉ có nó mới đưa các bạn đi tới vô cùng tận. Chỉ có nó mới đạt tới mọi sự sáng suốt thương yêu hiện tại. Chỉ có nó mới vun bồi cái chữ hiểu chơn chánh cả càn khôn vũ trụ. Chỉ có nó mới hiểu thấu Trời Phật mà để kính nể cúng bái trong nội tâm. Các bạn đã được cơ hội đi trực tiếp vào

thanh điển để học hỏi. Các bạn đứng dòm sau lưng các bạn, biết bao nhiêu người chưa được cơ hội đó, nên giữ lấy niềm tin đó mà tiến. Hàng tuần chúng ta được hội ngộ, hàng tuần chúng ta được vui lây và nhắc nhở tâm linh của mọi người thân yêu hợp lại chỉ có một mà thôi. Các bạn tin nơi ông Tám, sửa như ông Tám, như ông Tám đã hành thì các bạn là ông Tám chứ không phải người khác nữa. Ý chí các bạn luôn luôn phải như vậy. Các bạn đã tin Thượng Đế và thực hành như Thượng Đế thì các bạn là Thượng Đế chứ không ai nữa đâu, không còn sự đau khổ nữa đâu. Chúng ta đã minh định và tự diệt mọi sự đau khổ tạm bợ yếu hèn không thích hợp cho chu trình tiến hóa của càn khôn vũ trụ hiện nay, không áp dụng cái đó nữa. Thực hiện thương yêu rõ rệt, đời đời tâm khảm chúng ta đang sống với mọi nơi mọi giới của càn khôn vũ trụ. Thiên Đàng nơi bạn rồi các bạn ơi! Ráng tu đi để thấy mình, để hưởng cái cảnh đó. Vô Vi sẽ đến với các bạn, diu dặt khai mở từ li từ tí, sung sướng lắm các bạn ơi! Du dương lắm các bạn ơi! Tình đời, tiểu thuyết, thương yêu giả tạm đều không có giá trị nữa các bạn ơi! Nếu các bạn đạt tới thanh điển rồi, các bạn không vì chuyện tạm bợ đó mà đau khổ đâu các bạn. Các bạn sẽ hưởng cảnh đời đời, các bạn đã có trí khôn đã xây dựng nên sự nghiệp nên gia cang nhưng mà các bạn thiếu trí khôn đón nhận thanh điển để tiến về cảnh đời đời. Nay có cơ hội nhắc lại một lần nữa để cho các bạn hưởng. Các bạn hiểu nhiều hơn, sáng suốt nhiều hơn nhưng mà cũng khó thấm nhuần phải do sự dày công của các bạn. Nhưng mà tôi cũng nguyện một giờ một phút còn tại thế, tôi phải nhắc các bạn. Vì tôi quá thương yêu các bạn, tôi phải nhắc chỉ có bấy nhiêu đó mà thôi.

Cảm ơn các bạn.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Montreal, ngày 29 tháng 03 năm 1980)

THÔNG BÁO

**Khóa sống chung Âu Châu DUYÊN LÀNH 2013
09.05.13 - 12.05.13 tại Raunheim, Đức Quốc**

Kính thưa quý Bạn Đạo,

Khóa sống chung Âu Châu được tổ chức hàng năm theo ý nguyện của Bạn Đạo Vô Vi Âu Châu kể từ khóa Duyên Lành 2007 tại Frankfurt, đã được Đức Thầy Vĩ Kiên chứng tâm và ân ban. Đây là một cơ hội quý báu, một “Duyên Lành” để Bạn Đạo chúng ta hội tụ góp chung thanh điển, trao đổi tu học và tâm tình chuyện đạo trong tinh thân huynh đệ và sự ban chiếu của Bề Trên. Qua mỗi khóa sống chung, các Bạn Đạo đều gặt hái được những điều hữu ích cho bản thân về cả đời lẫn đạo.

Theo trình tự, khóa sống chung Âu Châu “Duyên Lành 2013” sẽ được tổ chức tại Đức Quốc,
từ 09.05.2013 đến 12.05.2013
tại Hotel Mercure, Raunheim (Wings Frankfurt Airport)

Chúng tôi trân trọng kính mời quý Bạn Đạo Âu Châu và khắp nơi đến tham dự khóa sống chung Âu Châu 2013. Sự tham dự đông đủ của quý Bạn Đạo sẽ là một niềm vui và cũng là niềm khích lệ cho ban tổ chức.

Kính bái
Tm. Ban tổ chức

Lê Chí Thành

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 1 tháng 6 năm 1974

Phân thanh tự sửa tâm thường giác
Chỉ nguyện thực hành trí mới an
Lý luận đảo điên nan đắc pháp
Hành thông sắc khí chuyển phân bàn

Thế gian địa ngục thiên đàng
Mỗi màn mỗi tiến rõ ràng phân minh
Lòng tham tràn ngập tạm tình
Tâm linh thất thoát khó mình lấy người
Người tu đạt điển xinh tươi
Bình tâm hướng thượng vui cười phát quang
Tự thanh tự lọc mở đàng
Điển quang hòa hợp dẹp màn u minh
Phật Tiên chuyển hóa chơn tình
Dắt người lầm lạc cảm minh thiên đàng
Thiên đàng vạn lý quan san
Càng tu càng tiến chẳng than trách trời
Bên trên sắp sẵn tự đời
Con đường tâm đạo nơi nơi dung hòa
Âm dương tương hội một nhà
Đồng thanh tương ứng đồng đà tiến thân
Vượt qua các lớp các tầng
Nơi nào cũng khó tự lần tiến lên
Chớ nên biếng nhác rỉ rên
Bên trên chẳng động tảng nền cũng không
Tự nuôi bản tánh phật phòng
Công năng chẳng có, có lòng tham lam.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Sáu

ĐẠO CUNG THUỶ THANH

NGHE LINH BẢO THIÊN TÔN THUYẾT PHÁP

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày mồng 6 tháng 6 năm Kỷ Mùi (1979)

Thơ

*Thiên hoa pháp vũ chấn mê trầm
Tĩnh thổ tiêu dao lạc đạo thâm
Thánh Phật tây thiên quan tự tại
Tiên chân ngọc điện thỉnh dao cầm.*

Dịch

Hoa trời mưa pháp tĩnh mê lầm
Chốn vắng tiêu dao vui đạo tâm
Thánh Phật trời tây xem tự tại
Thần tiên điện ngọc lắng nghe đàn.

Tế Phật: Người đời đều yêu hoa vì hương sắc của hoa diễm lệ nhưng tiếc một điều hoa hạ giới mau tàn. Ngược lại trên trời hoa tiên nữ cúng dâng chư Tiên Phật bốn mùa không héo úa, tám tiết chẳng rụng rơi, mãi mãi tươi thắm sắc màu, thơm ngát nhụy hương. Người trần ai cũng thích không khí trong lành nhưng trực khí thể gian mỗi ngày một dày đặc mà vẫn phải hít thở, ngàn năm một thuở gặp mưa pháp đổ xuống, mùa xuân bừng nở khắp nơi trên mặt đất khiến tâm hồn tươi mát, ý tưởng trong lành. Hai loại khí thanh trực quả đã phân biệt rõ ràng, cái khí thanh nhẹ bốc lên cao làm trời, khí nặng trực đọng xuống làm đất. Mong thể nhân lo giữ gìn tinh thần sao cho thật thanh nhẹ, trừ bỏ phiền não tục tình, mới có thể siêu thăng cõi thái hư cực lạc, tránh khỏi cái ngày bị đọa chốn tối tăm.

Dương Sinh chuẩn bị lên đường, bữa nay mình lại dạo xem phong cảnh Thiên Cung để “quan quang” (*xem ánh sáng*).

Dương Sinh: Xin tuân lệnh... Con đã sửa soạn xong, mời ân sư lên đường. Thưa ân sư vừa nhắc tới hai tiếng “quan quang” (*xem ánh sáng*) song con chưa lãnh hội được hết ý nghĩa, vậy kính mong ân sư giảng giải thêm để cho con được tận tường.

Tế Phật: Ha ha, con vừa nói dứt hai tiếng “quan quang” (*xem ánh sáng*) điện trong Thánh Hiền Đường tắt ngấm, mọi người trở thành “quan âm” (*xem bóng tôi*) thì quả thực hàm ngụ quá nhiều ý nghĩa. (1)

Dương Sinh: Thưa ân sư, lí do tại sao?

Tế Phật: Con hỏi vậy là bởi tâm con còn động vì Phật pháp vừa rồi tạm thời cúp điện mười lăm giây là cốt để mở trí cho các đệ tử của Thánh Hiền Đường nên sự kiện này ngụ ý rất sâu xa. Và mặc dù ở trên không trung thầy đã thấy rõ được các đệ tử trong Thánh Hiền Đường ngờ ngác kiếm tìm ánh sáng nên đã đốt nến soi la bàn, vì tưởng rằng soi như vậy sẽ thấy được ngọn bút giảng cơ viết gì, bởi vậy thầy gọi hành động đó là “quan quang” (*coi ánh sáng*). Nhưng thật ra hai tiếng đó có nghĩa là hướng tới chỗ sáng sửa để nhìn cho rõ cảnh tượng sáng tươi của đại tự nhiên. Hiện thời thể giới khoa học kĩ thuật phát đạt, gần thì trong nước, xa thì ngoài nước, khắp nơi mọi người đều lợi dụng cơ hội này để “quan quang” (*coi ánh sáng*), như vậy chẳng đã lia bỏ ánh sáng của chân tâm đi tìm ánh sáng từ bên ngoài đó sao? Ha ha, những kẻ ham tới chốn ăn chơi, lao mình vào phòng tối mong tìm ánh sáng, ta đều gọi họ là những kẻ “quan âm” (*tìm coi bóng*).

tới). Người đời bây giờ chỉ mong xem ánh sáng của muôn ngàn thứ hình danh sắc tướng ở cõi nhân gian là bởi họ không biết rằng phong quang nơi cõi trời còn đẹp đẽ tươi sáng gấp vạn lần hơn, nên chẳng nghĩ đến việc lên trên đó thường lắm. Bữa nay thầy lại hướng dẫn con tới cung điện nhà trời mới chính thức là không cần dùng lửa đèn cây soi rọi để “quan quang”.

Dương Sinh: Thưa, con quả là có phước nên mới may mắn được là khách “quan quang”.

Tế Phạt: Đúng đó, sau này con còn có thể hướng dẫn muôn ngàn người tới đây, khi đó mới thật sự khám phá ra một lục địa mới cực kì vĩ đại.

Dương Sinh: Cảm tạ ân sư.

Tế Phạt: Chúng ta mau tới Linh Sơn để tỏ Trời rõ Phật, còn người đời cũng vậy, muốn lên được thiên đường, chỉ cần có lòng tu đạo lớn ắt là được thỏa mãn vậy. Hiện thời đã tới cung Thượng Thanh tại cõi trời, bữa nay thầy trò mình sẽ bái kiến đức Linh Bảo Thiên Tôn. Dương Sinh hãy mau chuẩn bị lạy chào ra mắt ngài.

Dương Sinh: Xin vâng lệnh... Tới nơi này lòng con tự nhiên khoan khoái nhẹ nhàng, không còn vương chút bụi trần, phía trước có một tòa cung điện nguy nga sừng sững trong mây, chung quanh hàng hàng lớp lớp lầu gác bao bọc, ánh vàng tỏa chiếu bốn phương. Các cung điện thủy đều phủ bạc, dát vàng, nạm ngọc khác hẳn nhà cửa chốn dương gian làm bằng gạch ngói gỗ tre, mắt nhìn lòng hân hoan vô kể, chẳng thể nào tả hết vẻ trang nghiêm tráng lệ. Hoa trời ngào ngạt, mưa pháp thấm đượm từng bách biếc xanh không vương chút khổ não trần gian, hạc trắng đậu trên cây ngô đồng, cá vàng bơi dưới ao trời, phong cảnh sáng tươi kì ảo khiến khách lưu luyến quên về. Xin hỏi ân sư tại sao cung Thượng Thanh muôn vàn ánh hào quang lại ngồi chiếu bất tuyệt thể kia?

Tế Phạt: Vì đức Linh Bảo Thiên Tôn thuyết pháp để cho con hấp thụ “pháp quang” của ba mươi sáu sao Thiên Cương (*Bắc Đẩu*) và bảy mươi hai sao Địa Sát chuyên giữ nhiệm vụ vận chuyển ba ngàn đại thiên thể giới. Chúng ta mau vào cung lạy chào ra mắt đức Thiên Tôn.

Dương Sinh: Đạo Đồng hàng ngũ chỉnh tề hai bên giống như nghênh đón chúng ta.

Đạo Đồng: Hoan nghênh Tế Phạt cùng Dương Thiện Sinh tới thăm, đức Thiên Tôn ban lệnh đón rước hai vị.

Dương Sinh: Vào trong thấy một vị đạo trưởng ngồi giữa chính điện, toàn thân ngồi tỏa hào quang

về mặt hiền từ nhân đức, mỉm cười nhìn chúng tôi. Lạy chào ra mắt đức Thiên Tôn, ngu sinh phụng chỉ theo thầy đạo cõi thiên đường viết sách, bữa nay được tới thăm phong cảnh tiên thánh Tam Thanh, kính xin đức Thiên Tôn ban ân chỉ giáo.

Thiên Tôn: Miễn lễ... Mời hai vị ngồi, Tiên Đồng mau đem rượu ngọc Quỳnh Tương dâng hai vị.

Dương Sinh: Cảm tạ đức Thiên Tôn đã quá ban ân, lòng con thật cảm kích.

Tế Phạt: Thưa bữa nay tôi hướng dẫn đồ đệ tới cung Thượng Thanh kính xin đức Thiên Tôn ban lời giáo huấn để chỉ rõ bến mê cho.

Thiên Tôn: Đúng vậy, thần và người thuộc quý Hiền Đường đã nhận chân công tác, ra sức truyền bá đạo Thái Thượng, ban bố Không Giáo, dạy pháp Như Lai, công cứu độ chúng sinh đã sâu dày, bữa nay lại còn lần lợi tới chốn Thượng Thanh cầu mong tôi ban truyền Linh Bảo chánh pháp thật quả là hết lòng vì đạo. Tôi ngự tại điện Tam Thanh chuyên gìn giữ đạo pháp nên thấy rõ muôn pháp ở thế gian chẳng thể vượt khỏi pháp của ba mươi sáu sao Thiên Cương cùng thuật của bảy mươi hai sao Địa Sát. Và tôi dám chắc trên đời chẳng một ai có thể hiểu rõ được hết pháp thuật này, và lại hiện thời thế đạo nhân tâm sa sút, giả sử như có kẻ thông suốt được thì chắc chắn cũng sẽ đem sử dụng vào các việc bất chính. Bởi không tuân hành giới luật của Thiên Tôn nên dẫu có tu đạo đức của Thái Thượng và hành pháp thuật cứu thế của Linh Bảo chẳng nữa cũng chỉ trọng đạo mà không trọng pháp. Kẻ nắm pháp thuật lần lần đi vào đường tà đạo, không chịu tu tâm sửa tính, gần đây pháp thuật bị thất truyền ở thế gian là vì tôi đã thấu hỏi về cung Thái Thượng. Pháp thuật ba mươi sáu sao Thiên Cương và bảy mươi hai sao Địa Sát là pháp thuật bao la Vô Cực, gồm thấu các pháp về một mối cũng như phổ cập tới khắp mọi con tim. Bữa nay Dương Sinh được ban truyền tâm pháp này thì có thể đem ứng dụng trong mọi hoàn cảnh. Tôi vì muốn độ các nguyên linh về trời nên mới đặc biệt ban pháp này, trong ba cõi đất trời người chỉ có đạo là độc tôn, trong sáu hướng đông tây nam bắc và trên dưới chỉ có pháp là không hai. Bởi con người thời nay tán tận lương tâm, chôn vùi đạo pháp nên sợ kẻ tâm thuật bất chính đem dùng để hại người cho nên tôi mới thấu hỏi đạo pháp, chỉ truyền cho pháp thuật khoa học để bổ túc đạo học còn khiếm khuyết mà thôi. Pháp của ba mươi sáu sao Thiên Cương và thuật của bảy mươi hai sao Địa Sát đại lược như sau:

I. PHÁP CỦA BA MƯƠI SÁU SAO THIÊN CƯƠNG

- 1) Tạo hóa xoay vần
- 2) Âm dương diên đảo
- 3) Thay đổi sao trời
- 4) Xoay chuyển mặt đất
- 5) Gọi gió kêu mưa
- 6) Lay núi rung đất
- 7) Cuối gió dè mây
- 8) Lắp sông thành bãi
- 9) Hào quang ngập đất
- 10) Biển sông nổi sóng
- 11) Chỉ đất thành gang
- 12) Ngũ hành chuyển biến
- 13) Sáu phép cửa lạ
- 14) Lén biết tương lai
- 15) Phá non dời đá
- 16) Chết rồi sống lại
- 17) Bay mình lưu dấu
- 18) Chín thờ thấu khí
- 19) Từ gốc bung ra
- 20) Ròng giăng hồ quỳ
- 21) Vá trời chứa mặt trời
- 22) Dời non lấp biển
- 23) Trỏ đá thành vàng
- 24) Đứng không thấy bóng
- 25) Thai hóa thành hình
- 26) Lớn nhỏ đồng lòng
- 27) Hoa nở khoảnh khắc
- 28) Thần khí dạo chơi
- 29) Cách tường nhìn thấu
- 30) Hồi gió phản lửa
- 31) Năm giữ năm sấm
- 32) Lặn giếng chui đất
- 33) Tung cát quăng đá
- 34) Nhổ núi dựng biển
- 35) Tung đậu biến thành quân
- 36) Cây đình hóa bảy mũi tên (2)

II. THUẬT CỦA BẢY MƯƠI HAI SAO ĐỊA SÁT

- 1) Tỏ tối tăm (3)
- 2) Đoạt hồn
- 3) Gánh núi
- 4) Ngăn nước
- 5) Mượn gió (4)
- 6) Trái sương
- 7) Cầu nắng

- 8) Cầu mưa
- 9) Ngồi trên lửa
- 10) Lặn dưới nước
- 11) Che mặt trời
- 12) Cuối gió (5)
- 13) Nấu đá
- 14) Phun lửa
- 15) Nuốt dao
- 16) Chứa trời đất trong bầu
- 17) Đi như gió
- 18) Đi trên nước
- 19) Tung gậy
- 20) Phân thân
- 21) Tàng hình
- 22) Mọc đầu khác
- 23) Định thần
- 24) Chém yêu quái
- 25) Mời mọc tiên
- 26) Truy hồn
- 27) Bắt hồn
- 28) Vời mây
- 29) Bắt trắng
- 30) Chuyển dời
- 31) Nằm mộng
- 32) Lìa xa
- 33) Gởi gậy
- 34) Ngăn nước
- 35) Giải tai ương
- 36) Cứu nguy khốn
- 37) Vàng trắng
- 38) Kiếm thuật
- 39) Phản xạ
- 40) Đi dưới đất
- 41) Thuật tính sao (6)
- 42) Bày biện
- 43) Trá hình
- 44) Phun hoa
- 45) Trỏ hoa
- 46) Quật mờ
- 47) Di bóng
- 48) Dụ tới
- 49) Dấu tích
- 50) Gom thú
- 51) Chia chim
- 52) Cầm khí
- 53) Sức lớn
- 54) Xé đá
- 55) Tạo ánh sáng
- 56) Mãn mừng y phục
- 57) Hướng dẫn

- 58) Ăn mặc
- 59) Khám phá
- 60) Băng núi
- 61) Lú mẫm
- 62) Lên cao
- 63) Uống nước
- 64) Nằm tuyết
- 65) Phơi nắng
- 66) Tung vật
- 67) Phù thủy
- 68) Y dược
- 69) Biết thời
- 70) Rõ đất
- 71) Trừ lửa
- 72) Dẹp khăn cầu (7)

Giờ dẫn pháp của ba mươi sáu sao Thiên Cương để thấy rõ sự tương đồng xưa và nay như sau:

1. Người xưa có phép làm điên đảo âm dương; người nay từ khi có đèn điện, đêm đen có thể biến thành ngày sáng, đem so sánh sự náo nhiệt sáng sủa của đêm thành thị với ban ngày thì quả đêm tối hơn hẳn.
2. Người xưa có phép cưỡi gió dè mây; người nay ngồi phi cơ vượt tầng mây, đó là sự biến hóa pháp của khoa học kỹ thuật.
3. Người xưa có phép đổi vật dời sao; người nay có thể thay tim thay thận. Lại còn có thể thay đổi ngũ tạng giữa người và chó khỉ.
4. Người xưa có phép ẩn trốn trong ngũ hành là kim mộc thủy hỏa thổ; người nay ẩn trong nước có tiềm thủy đình, trong sắt có phản lực cơ, trong đất có đường hầm.
5. Người xưa có phép tiên đoán để biết trước tương lai; người nay có đủ các thứ máy móc tối tân nên có thể trải nghiệm tương lai thời tiết cùng khí hậu.
6. Người xưa có phép tàng hình; người nay có máy bay xe lửa, chỉ trong khoảnh khắc có thể băng mình tới địa điểm khác.

7. Người xưa có phép dời non lấp biển; người nay có thể dùng các thứ chất nổ cùng máy móc tối tân để đào núi lấp sông.
8. Người xưa có phép khuất phục rồng cọp vâng lời; người nay có roi điện để dạy dỗ chúng làm theo ý muốn.
9. Người xưa có phép gây sấm sét; người nay chỉ cần gài bom rồi nhấn nút là long trời lở đất.
10. Người xưa có phép nhìn xuyên tường vách; người nay có máy truyền hình, truyền thanh nên các hình ảnh và tiếng nói cách xa hàng ngàn dặm vẫn có thể nhìn tận mắt nghe tận tai.
11. Người xưa có phép ném đậu thành quân; người nay dùng trái nỏ thiết nhỏ như hạt đậu mà có thể thay thế một người lính để giết quân thù.

Trên đây là bảng lược thuật pháp của ba mươi sáu sao Thiên Cương xưa và nay.

Còn dưới đây xin dẫn chứng thêm về thuật của bảy mươi hai sao Địa Sát như sau:

1. Mượn gió - Máy điều hòa không khí, quạt máy.
2. Trái móc - Máy đông lạnh.
3. Gây mưa - Làm mưa nhân tạo.
4. Đi dưới nước - Thợ lặn.
5. Đi trên nước - Trượt nước, trượt tuyết.
6. Đàm đạo với Tiên - Giáng cơ bút.
7. Khiến trăng hiện trên vách - Nhiếp ảnh, điện ảnh.
8. Chuyển dời - Cầu thang máy, cầu chuyển đồ tự động.
9. Ngăn nước - Đắp đê, xây đập.
10. Giả hình - Chính hình, hóa trang.
11. Cảnh vật - Quay phim, chiếu bóng.
12. Dùng pháp thuật điều khiển tới lui - Nhấn nút điện điều khiển.
13. Sức lớn mạnh - Người máy.
14. Xuyên đá - Khoan điện, trái phá.
15. Ánh sáng - Đèn điện.
16. Y dược - Đông Tây y cùng thuật giải phẫu.
17. Biết thời - Đồng hồ.
18. Rõ đất - Bản đồ, bảng chỉ đường.

(còn tiếp)

